

χροίαν παρευθὺς ἀνέλαβον, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑγρότεροι καὶ ζωηρότεροι ἔγειναν. Μετὰ τὸν ἀσπασμὸν δὲ τὰ κατ' αὐτὴν ἐρωτήσας τῇ ἐγνωστοποίησιν ὕστερον, ὅτι ξένον τινὰ παρέλαβα εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ ὀνόματός της. Ἀλλ' ἐκείνη μὴ δυναμένη νὰ ἴδῃ καὶ νὰ τὸν ὑποδεξιωθῇ μηδὲ νὰ συγγευματίσῃ μεθ' ἡμῶν ὑπεσχέθη ὅτι μετὰ τὸ γεῦμα θὰ συμπαρακαθίσῃ, ἂν θὰ ἤμπορούσε.

Γείτονες ἤδη πολλοὶ, συνελθόντες εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἐθαύμαζον θεωροῦντες τὸν ἀξιωματικὸν καὶ ἐσέβοντο αὐτὸν, ἐπειδὴ καὶ καλῶς ἦτον ἐνδεδυμένος, καὶ ἡ ὄψις του ἐνέφαινε τὸ ἀνδρεῖον, καὶ ὅπως τὰ πᾶν σύμφωνον καὶ ἁρμονικὸν ἐφαίνετο. Θαυμασὴ μὲν εἶχε γείνη τῶν χαρκατέρων του ἡ διαγραφὴ, ἦτο δὲ ξανθὸς τὴν κόμην καὶ σήματα ἐφορούσεν ἐπὶ τοῦ πλατέος στήθους του, τὰ ὁποῖα πάντα τὸν θεατὴν κατέθελλον.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὅμως ἐφαίνετο ἀπηυδηκῶς ἐκ τοῦ τῆς Ριαζάνης ξενοδοχείου καὶ πρότερον ἔτι ἦτο λίαν μελαγχολικὸς. Συνγευματίσαμεν λοιπὸν θορυβοῦντες ἀκούοντες, ἂν καὶ οἱ γείτονες δὲν ἐθάρρουν νὰ λέγωσι πολλὰ ἐνώπιον τοῦ μεγάλου πρεποῦς ἀξιωματικοῦ· ἐν τέλει δὲ τοῦ συμποσίου, ἐπειδὴ ὁ ἀξιωματικὸς ἔγεινεν εὐθυμότερος καὶ ἡ ἑορτὴ χαριεστέρᾳ ἀπέβη καὶ πάντες μιᾷ φωνῇ ἐκάμαμεν πρόποσιν εἰς υἱεῖαν τῆς γυναικὸς μου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήγγειλα τὴν πρόποσιν. Οὕτως ἐν ᾧ ἡμεῖς εὐωχοῦμεθα ἐξ αἴφνης ἤνοιξεν ἡ ὑπηρετρία τὰ θύρετρα καὶ ἡ γυνὴ μου ἐφάνη καὶ ὡς μελαγχολικὴ καὶ βραδυποροῦσα. Προσελθὼν δὲ κοντὰ τῆς διὰ νὰ συστήσω τὸν ἀξιωματικὸν καὶ ἐν ᾧ τῷ τὴν ἐδακτυλοδείκνουν λέγων, ἰδοὺ ἡ γυνὴ μου. . . . εἶδα τοῦτον ὥσάν ἐμβρόντητον καὶ ἀπολεθωμένον. Πάντες δὲ κύκλῳ μετὰ βοῆς τὴν προσηγόρευσαν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ.

Ἡ γυνὴ μου ἀκούσασα ταῦτα προέβη πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ εἴπῃ σφόδρα χάρῳ ἐπὶ τῇ τύχῃ . . . . καὶ δεινῶς ὠχρίατε, κλονουμένη δὲ διέκοψε τὴν ὁμιλίαν τῆς καὶ ἐπ' ἐμὲ στηριζομένη εἶπεν· εἶμαι πολὺ κηκοδιάθετος κατὰ τὸ σῶμα.

Ὁ δ' ἀξιωματικὸς ἀκνητῶν καὶ ἄφωνος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠτένιζε μόνον ὥς κεραυνόπληκτος. Οὕτως ἄρα ἀποχωρήσασα ἡ γυνὴ μου εἰς τὴν κλίνην ἐπορεύθη σκοντάπτουσα καὶ κατὰ κλιθεῖσα εἶπεν· εἰς μάτην ἐξῆλθον, ἀκόμη εἶμαι ἀδύνατος.

Ἀφῆσας δὲ τότε τὴν γυναικά μου νὰ πλυγιάζῃ ἔσπευσεν εἰς τὴν αἵθουσαν καὶ ὅλοι οἱ ὁμοφώνως με

ἠρώτων, πῶς ἔχει εἰς τὴν υἱεῖαν τῆς ἡ Ἀλεξανδρίαν; εἰς μάτην ἔλαβε τὸν κόπον νὰ ἐξέλθῃ. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν τοῖς ἀπεκρινόμην, ἐπειδὴ ἤμην κατελθόμενος ὑπὸ λύπης. Ὁ ἀξιωματικὸς ἀκόμη εὐρίσκετο ὁ αὐτὸς, δεινὸς τὴν ὄψιν, ὥς ἡ σκιά ἐν Machbet, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς του δὲν τοὺς εἶχεν ἀπεστραμμένους ἀκόμη ἀπὸ τῆς θύρας, δι' ἧς ἡ γυνὴ μου διέβη, ἀλλὰ τοὺς εἶχεν ἐκεῖ προσηλωμένους. Τελευταῖον δὲ τρέμων τοὺς πόδας ἐκάθησε καὶ ἀφῆσας τὸ εἰς τὰς χεῖράς του πότηριον ἤρχισε νὰ δαγκάνῃ τὸ χεῖλός του. Ἐντεῦθεν νεκρικὴ ἡσυχία ἐπεκράτησεν ἕως τέλους τοῦ συμποσίου. Μετὰ τὸ συμπόσιον ὁ συνοδοιπὸρος μου ἐκεῖνος με φωνὴν ἡσυχον ἀσπασθεῖς ἐμὲ καὶ τοὺς ἄλλους συνδακτυμόνας ἔγεινεν ἄφαντος ἀπὸ προσώπου μου. Τότε δὲ πλέον ἐγὼ ἐνόουν, ὅτι ἐκείνη ἦτον, ἡ ὁποία τῷ ὤμοσε, καὶ τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἠσπάσθη. . . .

Εἶδα δὲ ποτε ταύτην ἐν τῷ κρυπτῷ κλαίουσαν. . . Εἰς ἐμὲ . . . στενότατον ἦτον ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἥλιον νὰ συζῶ μαζί του . . . Συνητηθήμεν . . . Ἀμφοτέροι ἐπέσκαμεν. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐρηκώθη πλέον, ἐγὼ δὲ ἀπὸ τότε χωλὸς εἶμαι.

(ἐκ τῆς τοῦ Ζ—Φ μεταφράσεως ἐλευθέρα μετάφρασις Δ. Ι.)

## ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΑΒΙΡΑΣ.

ΕΝ τῇ ἔθνικῇ τοῦ Πανεπιστημίου Βιβλιοθήκῃ ὑπάρχει χειρόγραφόν τι τεύχος, ἐπιγραφόμενον « Νέα Ἑλλάς, ἥτοι ἱστορίαι τῶν πεσπαυμένων Ἑλλήνων, τῶν μετὰ τὴν θλίβεράν τοῦ Γένους ἡμῶν κατὰπτωσιν ἀμαρσάντων καὶ τὴν προβεβηκυῖαν καὶ ψυχροβραχέουσαν Ἑλλάδα τοῖς αὐτῶν πόνοις τε καὶ ἰδρώσιν ὡς οἶον τε ἦν ἀντιπελαργησάντων καὶ ἀναζωπυρησάντων, ἐν ᾗ καταλέγονται καὶ πάντα σχεδὸν τὰ συγγράμματα αὐτῶν, καὶ ποῦ καὶ πότε καὶ ποσάκις ἐξεδόθησαν, τὰ δὲ ἀνεκδότα ἐν τίσιν βιβλιοθήκαις τῆς Εὐρώπης ἢ τῆς Ἑλλάδος ἐναπόκεινται, συνερχομένης ἐκ διαφορῶν Ἑλλήνων, Λατίνων, Γάλλων, Γερμανῶν, Ἰταλῶν καὶ Οὐγγρων συγγραφέων, ἅμα δὲ ἐξ ἰδίας ἀναγνώσεως πολλῶν συγγραμμάτων, ἐκδοθέντων τε καὶ τύποις ἔτι ἀνεκδότων, ἐν τάξει χρονολογικῇ τεθεισας, παρὰ Γεωργίου Ἰωάννου Ζαβίρα, τοῦ ἐκ Σιατίστης τῆς Μακεδονίας. »

Τὸ χειρόγραφον τοῦτο περιέχον βιογραφικὰς σημειώσεις πεντακοσίων εἰκοσι πέντε λογίων Ἑλ-

λίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ αἰοιδίμου Ζαβίρα προσεφέρθη παρὰ τινος ἀνεψιοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν μακαρίτην Θεόκλητον Φαρμακίδην, παρὰ τοῦ οὐοίου τέλος περιήλθεν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην, εἶνε δὲ ὕλη, ἀκχτέργαστος μὲν, ἀλλὰ πολύτιμος, δυνάμενη νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν σύνταξιν ἱστορίας τῆς μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἑθνικῆς ἡμῶν φιλολογίας, εἴποτε χεῖρες ἐπιδέξια ἀναλάβωσι νὰ διαπλάσωσι τὸ ἔργον αὐτό. Ἐπειδὴ ὁμως ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ τοῦ χειρογράφου, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀνδρὸς, ὅστις, ἐνῶ ἡ Ἑλλάς ἐκοιμᾶτο τὸν βαρὺν τῆς δουλείας καὶ ἀπαιδευσίας ὕπνον, ἐνησχολήθη περὶ τὴν συλλογὴν ταύτην, θέλομεν ἀρκεσθῇ εἰς ὀλίγας τινας βιογραφικὰς περὶ αὐτοῦ σημειώσεις, ὅπως προσφέρωμεν φόρον ἑθνικῆς εὐγνωμοσύνης εἰς ἕνα τῶν εὐπαιδευτοτέρων ἀλλὰ καὶ μᾶλλον λησμονηθέντων ἀνδρῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Ὁ Γεώργιος Ζαβίρας ἐγεννήθη τῇ 28 Μαΐου 1744 ἐν Σιατίστῃ τῆς Μακεδονίας ὑπὸ πατρὸς μὲν Ἰωάννου, μητρὸς δὲ Ἀγνῆς. Τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἤρξατο νὰ μανθάνῃ τὰ στοιχεῖα τῶν γραμμάτων, τῷ ἕκτῳ τὰ γραμματικά, καὶ τῷ ὀγδόῳ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα παρὰ τῷ πατρὶ μὲν πατρὸς αὐτοῦ θείῳ Μιχαὴλ Παπᾷ Γεωργίου, τὰ δὲ ποιητικὰ παρὰ τῷ κλεινῷ ἐκείνῳ ἱερεὶ Μιχαὴλ τῷ τότε ἐν Σιατίστῃ σχολαρχοῦντι, καὶ ὕστερον ἐν Ἐνέτιᾳ τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντι τὴν δὲ λογικὴν τοῦ Γερασίμου Βλάχου καὶ τὴν τοῦ Βαϊμουστέρου καὶ ὕστερον τὴν μεταφυσικὴν τοῦ Γενονησιῦ παρὰ τῷ ἐπισήμῳ διδασκάλῳ Νικολᾷ Βάρκοσῃ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων. Μετὰ ταῦτα, ἔτει 1760, καταλιπὼν τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἀνῆλθεν εἰς Οὐγγαρίαν ἔνθα ἠσπάσατο τὸν ἐμπορικὸν βίον. Ἐν ἔτει 1770 εἰς Κολονίαν ὧν ἠκροάσατο παρὰ τοῖς ἐκείσε Πιανίσταις λεγομένοις, τῶν Λατίνων μοναχοῖς, τινὰ φιλοσοφικὰ τῶν νεωτέρων μαθήματα, ἐν ὧσιν αὐτῷ αἱ τῆς ἐμπορίας ἀσχολίαι τοῦτο ἐπέτρεπον ὕστερον δὲ ὑπὸ τῆς φιλομαθείας οἰστρηλχοίμενος, καὶ μὴ συγχωροῦντα αὐτῷ τοῦ κερδῆος ἔργον ἐν τοῖς σχολείοις ἐνδιατρίβειν, μετὰ καιρὸν κατ' ὀλίγον συνεστήσατο αὐτῷ μικρὰν βιβλιοθήκην, ἐν ᾗ κατηνάλωσε ὑπὲρ τὰ πεντακισχίλια σχεδὸν φοιρίνια. Καίτοι δὲ ἀπασχολημένος ὧν εἰς τὰ τοῦ ἐμπορίου, ἐδαπάνᾳ ὁμως ὅσον καιρὸν τῷ ἀπελείπετο πρὸς συγγραφάς, καὶ δὴ ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρου χειρογράφου Νέας Ἑλλάδος αὐτοῦ συνέγραψε τὰ ἐπόμενα.

Σύνταγμα περὶ τῆς ἐνώσεως καὶ κράσεως τοῦ

ἱεροῦ ποτηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας κατὰ Ἰωσήφ Βανδάλε καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ λεγόντων, ὅτι ἡ κράσις αὕτη ἦν πάντῃ ἄγνωστος τῇ ἀρχαίᾳ ἐκκλησίᾳ, ἐξ οὗ συμπεραίνουσιν ὅτι ἡ ἀνατολικὴ ἐκκλησία παραφθείρει τὴν ὕλην τοῦ μυστηρίου.

Ἐπιτομὴν Ἑλληνικῆς ἱστορίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ θανάτου Κλεοπάτρας τῆς βασιλίσσης τῆς Αἰγύπτου.

Περὶ ἡγῆσιν ἐκ Βιέννης εἰς Μοραβίαν, Βοημίαν, Σαξωνίαν καὶ Βορουσσίαν ἔτει 1800.

Ἐγχειρίδιον χρονολογικὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ πολιτικὸν, περιέχον τὴν ἀπὸ κτίσεως κόσμου χρονολογίαν, τὴν σειρὰν τῶν Πατριαρχῶν τῶν πέντε ἀποστολικῶν θρόνων, τὴν σειρὰν τῶν ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τὴν σειρὰν πασῶν τῶν οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν συνόδων, τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, τῶν αἰρεσιάρχων, τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἐθνῶν εἰς τὸν χριστιανισμόν καὶ τὴν σειρὰν τῶν βασιλέων τῶν ἀνὰ πᾶσαν σχεδὸν τὴν οἰκουμένην ἐθνῶν.

Ὀνοματολογίαν βοτανικὴν τετραγλωττον, ἥτις τύποις ἐξεδόθη τῷ 1787 ἐν Πέστη τῆς Οὐγγαρίας παρὰ τῷ Ἰωσήφ Λετνέρφ.

Ἱστορίαν τοῦ θησαυροῦ ὅστις εὗρεθῇ τῶρα νεωστὶ εἰς τὸ ἐν Σπυρίᾳ μοναστήριον τὸ λεγόμενον Μαρία Τζέλ διὰ στίχων.

Ἰωάννου τοῦ Καλβίνου βίον ἐρανισθέντα ἐκ διαφόρων Λατίνων, Γάλλων καὶ Γερμανῶν συγγραφέων.

Διατριβὴν περὶ τοῦ ἱεροῦ Στέμματος τῆς Οὐγγαρίας.

Σύμμικτα ἱερά, ἐν οἷς περὶ σωτηρίας τῶν αἰρετικῶν, περὶ τοῦ τί ἐμοὶ καὶ σοὶ γύναι, περὶ τῆς εἰκόνης τοῦ πατρὸς, περὶ τῶν Κολύβων, περὶ τῶν θαυματουργῶν εἰκόνων, περὶ ἀναχειροτονίας, περὶ ἀναβαπτισμοῦ νηπίων, περὶ τῆς τοῦ Κλωπᾶ Μαρίας καὶ περὶ τοῦ αὐτεξουσίου.

Πατριαρχικὴν ἱστορίαν Κωνσταντινουπόλεως, περιέχουσαν κατὰ σειρὰν τὸν βίον ἐκάστου Πατριάρχου ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐτέραν ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μέχρι τοῦ ἔτους 1600.

Βιβλιοθήκην πολεμικὴν, διαλαμβάνουσαν περὶ πάντων τῶν διδασκάλων τοῦ γένους ἡμῶν τῶν κατὰ Λατίνων γραφάντων περὶ πάντων τῶν ἀμφισβητούμενων δογμάτων τε καὶ ἐθίμων, περὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν περὶ τῶν ἐκδοθέντων καὶ ἀνεκδότων ἀντιγράφων, ἥτις ὁμως ἔμειναν

ἀπελθὴς μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Περὶ τῆς νηστείας τῆς τετράδος καὶ σαββάτου ἀφιερωθείσα πρὸς τὸν ἐκλαμπρότατον καὶ πανκιδειμώτατον Ἀλέξανδρον Βαρκότζη, ἑλληνοσυγγραστί.

Καὶ τοιαῦτα μὲν εἰσὶν ὅσα ὁ ἀοιδίμος ἐκεῖνος συνέγραψε, καίτοι ἕνεκα τῶν καιρικῶν περιστάσεων δὲν ἐδυνάθη νὰ δημοσιεύσῃ μετέφρασε δὲ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τὰ ἐξῆς συγγράμματα,

Μέθοδον ἀστρογνομίας, διδάσκουσιν τὴν ἄνευ σφαίρας ἢ πίνακος οὐρανίου γινῶσιν τῶν διασημοτέρων ἀστέρων τῶν ἐν τῷ τῆς Οὐγγαρίας ὀρίζοντι φαινομένων ἐκ τῆς Λατινικῆς. Διάλεξιν σύντομον καὶ εἰλικρινῆ περὶ τοῦ γένους τῶν Σέρβων τῶν κακῶς λεγομένων Ράσκιανων ἐκ τῆς Λατινικῆς.

Βιβλιοθήκην πολεμικὴν, διαλαμβάνουσιν περὶ πάντων τῶν διδασκάλων τοῦ γένους ἡμῶν, οἵτινες κατὰ τῆς τῶν Λατίνων δόξης συνέγραψαν περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος, ἐκ τῆς Λατινικῆς.

Στοιχεῖα Γεωγραφίας, ἥτοι μέθοδον σύντομον καὶ ῥαδίαν πρὸς κατάληψιν τῶν πρώτων ἀρχῶν τῆς Γεωγραφίας, ἐκ τῆς Λατινικῆς.

Κορνήλιον Νέπωτα, περὶ τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων, ἐκ τῆς Λατινικῆς.

Ἀρχαῖα ἀπομνημονεύματα, ἥτοι τρία κατὰ Λατίνων συγγραμμάτια, τουτέστι Μιχαὴλ τοῦ Κηρουλαρίου, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Κλήμεντος ἀρχιεπισκόπου Ἀχριδῶν καὶ Νικήτα Σπηθαίου κατὰ τῶν Λατινικῶν Ἀζύμων, ἐκ τῆς Λατινικῆς.

Ἱστορίαν τοῦ ΙΗ'. αἰῶνος, περὶ ἐπιστροφῆς τῶν ἐθνῶν εἰς τὸν Χριστιανισμόν ἐν τε τῇ Εὐρώπῃ, Ἀσίᾳ, Ἀφρικῇ τε καὶ Ἀμερικῇ, ἐκ τῆς Λατινικῆς.

Ἰωάννου Κορμενίου γραπτὸν λόγον ἐκ τῆς Λατινικῆς μετὰ καὶ Οὐγγρικῆς παραφράσεως

Συνοπτικὰ ἀξιόμνημόνευτα συμβεβηκότα τοῦ Ῥωσσοτουρικοῦ πολέμου τῶν ἐτῶν 1769 καὶ 1770, ἐκ τῆς Γαλλικῆς.

Ἱστορίαν Στεφάνου τοῦ Μικροῦ, τοῦ τρίτου ψευδοπέτρου αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας, ἐκ τῆς Γαλλικῆς.

Θεολογίαν Ἀστρονομικὴν, ἥτοι ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως καὶ τῶν προσόντων τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς ἐρεῦνης καὶ περιγραφῆς τῶν οὐρανῶν, ἐκ τῆς Γαλλικῆς.

Δημητρίου Καντεμίρου, ἡγεμόνος Μολδαβίας

συμβεβηκότα ἀξιόμνημόνευτα τῶν ἐν τῇ Βλαχίᾳ Καντακουζινῶν καὶ Βραγκοβάνων, ἐκ τῆς Γερμανικῆς, ἐξεδόθησαν ἐν Βιέννῃ τῷ 1795.

Ἱστορίαν Χρονολογικὴν τῶν Παπῶν ἀπὸ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, μέχρι Πίου τοῦ Ε', ἐκ τῆς Γερμανικῆς.

Ἐλευθερίου τινὸς καὶ ἀπροσωπολήπτου Οὐγγρου διάνωσιν τοῦ ζητήματος περὶ τοῦ εἰς τίνα ὑπόληψιν πρέπει νὰ ᾔηεν οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Οὐγγρίαν, μετὰ τῶν ἐκεῖ κατοικοῦσων λοιπῶν γενεῶν καὶ τίνα συναφεῖαν ἔχουσι μετὰ τῶν Σέρβων, ἐκ τῆς Γερμανικῆς μετὰ πλείστων ὑποσημειώσεων.

Ἱατρικὰς παραινέσεις, εἰς ἃς περιέχονται τὰ πλέον συνεχέστερα πάθη, τὰ σημεῖα καὶ αἱ ἱατρεῖαι αὐτῶν, ἐκ τῆς Οὐγγρικῆς, τυπωθείσας δ' ἐν Πέστη τῷ 1787.

Ἱερὰν ἱστορίαν τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης εἰς χρῆσιν τῶν ἀρχαρίων ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ τὸ πρῶτον μὲν ἐν Πέστη τῷ 1787 τυπωθείσαν, τὸ δεῦτερον δ' ἐν Βιέννῃ, τὸ τρίτον ἐν Βουδῇ καὶ τὸ τέταρτον αὖθις ἐν Βιέννῃ.

Διατριβὴν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ ἐτέρων τινῶν γλωσσῶν, συγγραφείσαν Οὐγγρικῇ παρὰ Ἰωσήφ Πάτζαλη.

Πολιτικὴν κατὰστασιν τῆς Οὐγγαρίας ἐκ τῆς οὐγγρικῆς καὶ τέλος διαλόγους οὐγγρικοὺς καὶ ἀπλοελληνικοὺς.

Ἡ ἀπαρίθμησις αὕτη τῶν πολυχρίμων πρωτοτύπων τε συγγραφῶν καὶ μεταφράσεων τοῦ ἀοιδίμου Ζαβίρα ὑπάρχει ὁ καλλίτερος ἐπαινος τῆς παιδείας καὶ φιλοπονίας αὐτοῦ· δυστυχῶς ὁ ἐπισυμβὰς εἰς αὐτὸν τῇ 28 Αὐγούστου 1804 θάνατος δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ φέρῃ εἰς πέρας καὶ ἐκδόσῃ πάντα ταῦτα τὰ συγγράμματα, καὶ ἐστέρησε τὴν μὲν ἐθνικὴν φιλολογίαν πολυτίμων διανοητικῶν ἔργων, τὸ δὲ ἔθνος ἀνδρὸς ἐν ταῖς μέλιστα ζηλωτοῦ τῆς πατρώας εὐκλείας.

ΕΠΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ.

## ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ο ΠΟΛΥΤΙΤΑΟΣ ΔΟΚΤΩΡ, διήγημα μεταφρασθὲν ἐκ τῆς Ἰταλικῆς ὑπὸ Α. Σ. Λιβαθηροπούλου. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐκ τοῦ Ἑλλήν. τυπογραφείου «Ὁ Νεῖλος», 1864.

Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΝΑΥΑΓΙΟΥ. Μυθιστορικὸν διὰ